

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Prima Duo Sæcula Complectens

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 13322648

§. 13. Prima Epistola ad Timotheum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66002)

Sæculum I. movit, sub quo bellum Judaicum duode-
 A. C. 64. cimo Neronis anno initium duxit.

§. XIII.

Epistola I. ad Timotheum.

- I. Tim. 4. 14.* S. Paulus eo tempore in Oriente versa-
Eu. III. tus ad annum Jesu Christi sexagesi-
hist. c. 4. mum quintum, aliquo tempore Ephesi
I. Tim. 1. 3. 4. mansit, ibique Timotheo relicto, ipse in
Tit. 1. 5. Macedoniam profectus est. Timotheum
 in Episcopum ordinaverat, communica-
 ta ei per impositionem manuum Presby-
 terorum gratia, quamquam tantum qua-
 si annorum triginta esset. Timotheus
 igitur primus Ephesiorum Episcopus fuit,
 rogatus a S. Paulo, ut ibi maneret, & per-
 versos Doctores comprimeret. Titum
 Discipulorum alium charissimum apud
 Cretenses reliquit, ubi ipse prædicaverat,
 eidemque, Episcopo constituto, ea, quæ
 deficerent, emendandi curam dedit, &
 per civitates, ubi expediret, Episcopos
 ordinaret. Ipse in Macedoniam perve-
Phil. 1. 25. niens, apud Philippenses, sicut promise-
26. 11. 24. rat, divertit. Inde primam ad Timo-
 theum dedisse circa annum Christi sexa-
 gesimum sextum, creditur.
- I. Tim. 1. 6. 7.* Hæc Epistola præcipua Episcoporum
 munera complectitur. Episcopus ante
 omnia Pseudo-Doctores reprimat, qui a
6. 4. 5. 20. fide aberrantes, & puritate conscientiae
4. 7. vanis disputationibus, verborum litigiis,
 novel-

novellis phrasibus, vetularum fabulis occupabantur, asserentes, quæ non intelligunt, ignorantes, superbi, avari, ex Religione quæstum facientes. Inter Pseudo-Doctorum fabulas, S. Paulus Genealogias infinitas recenset. Ecce! principium Doctrinæ Gnosticorum, qui attributa divina Sapientiam, Scientiam, Omnipotentiam, Bonitatem, tanquam tot Personas reputabant, quarum una procederet ex altera. Sed nunquam in numero, vel ordine consentire poterant. His Pseudo-Doctoribus Apostolus Hymeneum, & Alexandrum accenset, quos Satanæ tradiderat in pœnam blasphemiae. Hymeneus dicebat; Resurrectionem mortuorum jam contigisse, quia negata corporum resurrectione, solam spirituales resurrectionem a peccato ad gratiam agnoscebat. Alexander erat faber cuprarius, qui docenti S. Paulo fortiter obflens multum nocuerat; verosimiliter idem fuit, qui Ephesi in tumultuario Demetrii concursu, nisi fuisset impeditus, dicturus erat ad populum.

Tum Apostolus ad Timotheum requirit illorum dotes denotat, quos ad sacrum Ministerium eligat. Episcopus sit irreprehensibilis, & unigamus. Tunc enim temporis triginta circiter annos post Evangelii Prædicationem non adeo facile erat invenire viros, qui in cœlibatu vixissent

Sæculum I.
A. C. 64.

I. 20.

2. Tim. II. 18

Ibid. 4. 14.

Act. 19. 33.

sup. n. 48.

3. 2.

Sæculum I.
A.C. 66.

xissent ad annum quadagesimum, vel quinquagesimum, qua ætate Episcopi, vel Presbyteri ordinari solebant. Igitur optimi Patres-Familias assumebantur, & sufficiebat, si unam tantum habuissent uxorem; cum apud Judæos, & Gentiles in Oriente Poligamia esset tolerata, & ubique divortii usus Græcis, Romanisque ad iteratas nuptias transeundi libertatem faceret. Ideo monet Apostolus; ut attendat, an ille, qui ordinandus est in Episcopum, familiam suam prudenter gubernaverit, an casti sint, & obedientes filii; adjungit; Episcopum oportere, esse sobrium, non vino deditum, boni ordinis amantem, modestum, non litigiosum, non pronum ad percutiendum, non avarum, sed hospitalem, prudentem, in docendo assiduum. Non debere esse Neophitum, id est, recens ad fidem conversum; sed tandem optimæ, etiam apud Paganos, famæ.

Eadem prope dona requirit Apostolus in Diaconis; unius uxoris mariti sint, filios suos, & familiam sollicite regant, irreprehensibiles sint, & antequam vocentur, subjiciantur examini. Nec corde, nec verbo sint duplices, aut sordida avaritia. Qui bene ministraverint, inquit: *Viam sibi ad altiorem Ministerii gradum pandent.* Cum de Diaconissis loquitur, vult, ut sint castæ, sobriæ, in omnibus fide-

3. II.

5. 8.

fideles, non obtreſcitrices. Viduæ ad hoc opus delectæ, ſexagenariis non ſint minores, optimæ famæ, & tales, quæ filios pie educaverint, peregrinos hoſpicio ſuſceperint, Fidelium pedes laverint, & afflictoſ juverint. Monet iterum Apoſtolus diſcipulum ſuum, ne inconfiderate manus cuiquam imponat, ſicque de peccatis alienis participet. Ne accuſationem contra Presbyterum accipiat, niſi duo vel tres teſtes ſint. Presbyteris officium ſuum implentibus, & in prædicationis opere ſedulis largiter retribuat. Hæc Epistolæ hujus ſunt mandata, quæ ad Diſciplinam Eccleſiaſticam ſpectant.

Tum S. Paulus omnes Chriſtianos juſtitiam docet, omnes pro omnibus orent, præprimis vero pro Regibus, & Magnatibus; nam Græce Reges dicebantur etiam Imperatores Romani; ut ſub eorum Protectione vitam tranquillam ducamus. *Volo igitur, ait: ut in omni loco oretis, levantes ad cælum manus puras, ſine iracundia, & diſcordia. Similiter mulieres orent, quarum ornamenta ſint modestia, pudor, & ſobrietas, non vero cincinni, aurum, uniones, aut veſtium ſplendor. Mulierem docere non permitto, nec marito leges dare; ſed ſubdita ſit, & in ſilentio diſcat. Salvabitur, ſi liberos genuerit, & in fide, charitate, & ſanctitate permanſerit.*

Viduæ,

Sæculum I.
A. C. 66.

5. 22.

5. 19.

5. 17.

2. I. 2.

2. 8.

2. 9. 10.

2. 15.

Sæculum I.
A. C. 66.

5. 4. 8. Viduæ, quæ liberos habent, ante omnia familiæ suæ curam gerant, aut juvent Parentes suos, *qui enim de domesticis sollicitus non est, est infideli deterior.*
5. 13. 14. Viduæ juniores nubant, ut evitent otium, vanas conversationes, visitationes inutiles, curiositatem, luxum, aliasque tentationes. Veris viduis, quibus nec auxilium liberorum est, nec parentum, Ecclesia provideat, ut possint subsistere. Ipsæ vero diu, noctuque orent. Divites non inflentur, nec spem suam ponant in divitiis corruptilibus, sed in Bonitate Dei, qui omnia dat abundanter. Bonis operibus, liberalitate, eleemosinis divites sint. Servi dominis infidelibus perfecte subditi sint, ne Religionem contemptui exponant; qui vero fidelibus serviunt, ne eos spernant, eo quod fratres sint.
6. 17.
6. 1. 2.
4. Tum Apostolus juxta revelationem S. Spiritus Timotheo prædicit; ultimis sæculis aliquos fidem deserturos, & Dæmonum Doctrinam amplexuros, matrimonium damnaturos, & abstinentiam a certis carnibus præcepturos, quasi non essent omnes Dei creaturæ æqualiter bonæ. Hæc ad litteram impleta, dum sequentibus duobus sæculis Encratitarum, Marcionitarum, & Manichæorum hæreses exortæ sunt. Nam tempus ultimum Apostoli dicere solebant, omne id, quod a Prædicatione Evangelii labitur.

Chrys. hom.
12. init. in
1. Tim.

1. Joann. 2.
19.

Deni-

Denique S. Paulus exhortationes, quæ ipsum Timotheum tangunt, adjungit; erga omnes, præsertim senes, mansuetus sit. Ne se ob ætatem minorem sperni patiatur. Eos, qui peccaverint, publice corripiat, ut cæteri timeant. Ipse se Fidelibus sermone, & modo vivendi, charitatis, & puritatis exemplum exhibeat. Culpat vero, quod nil nisi aquam bibat, jubetque, ut propter debilitatem stomachi, & frequentes infirmitates modico vino utatur. Ante omnia lectioni, & instructioni vacet. Præcipit coram Deo, ut S. Doctrinæ depositum in puritate conservet. *Scribo tibi, inquit: sperans brevi ire ad te, ut si retarder, scias, quomodo regere oporteat Ecclesiam Dei, quæ est veritatis columna, & fulcrum.* Hæc prima S. Pauli ad Timotheum continet.

§. XIV.

Epistola ad Titum.

Eo ferme tempore ex Macedonia S. Paulus ad Titum scripsit epistolam, prope eadem præcepta continentem. Erat singularis ratio, quod in Creta insula, ubi Titus erat Episcopus, uxorati ad Sacerdotium promoverentur, & summopere caveretur, ne liberos haberent dissolutis moribus, in Creta enim antiquæ leges vigebant, quibus tenebantur adolescentes

matu-

Sæculum I.
A. C. 66.

5. 1. 2.

4. 12.

5. 20.

4. 12.

5. 23.

4. 13. 15.

6. 13. 20.

3. 14.

Strab. l. 10.
p. 483.